

๑๙

การให้ธรรมทานชนะการให้ทั้งปวง

การที่เราให้วัตถุทาน ให้ข้าว ให้น้ำ ให้เสื้อผ้า

แก่เพื่อนมนุษย์ที่ตกยาก

มันก็ไม่ได้ช่วยให้เขาพ้นทุกข์หรือรวยขึ้น

หรือมีชีวิตที่สุขสมบูรณ์ตลอดไป

การช่วยอย่างนี้ไม่ได้เรียกว่า “รื้อสัตว์ชนสัตว์”

เรียกว่า “สงเคราะห์กันชั่วคราว”

ให้ได้มีกิน มีใช้ กินอิ่มเป็นมือ ๆ เท่านั้น

วัตถุทานที่ให้ไปนั้น ใช้ได้ไม่นาน

แต่ถ้าเราให้ธรรมทานซึ่งใช้ได้ตลอดชีวิต

เราบอกเขาครั้งเดียว ให้เขาได้เข้าใจธรรมะ

เข้าใจเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต หรือได้ปฏิบัติธรรม

ได้เรียนรู้ตามประสบการณ์ที่เราเข้าถึง

แค่เพียงครั้งหนึ่งในชีวิตที่ได้พบกัน
แล้วได้ฟังเรื่องราวความรู้ที่ทำให้เอาตัวรอดได้
การพบกันครั้งนั้นก็เกิดประโยชน์อันยิ่งใหญ่แล้ว
แม้ต่อไปจะไม่ได้พบกันอีกก็ตาม
เพราะได้ให้ธรรมทาน ความรู้ที่จะทำให้ชีวิตให้รอด
และปลอดภัยจากอบาย จากสังสารวัฏ

การให้ธรรมทานนี้จึงเป็นเลิศกว่าการให้ทั้งปวง
และอย่างนี้ถึงจะเรียกว่า “ร้อยสัตว์ชนสัตว์” ให้พ้นจากวัฏสงสาร
เหมือนอย่าง que พระสัมมาสัมพุทธเจ้าบำเพ็ญมา

๑๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗

